Cristian M. Teodorescu

Electromagneto-muza

1. Poveste slabă

Ultima mea povestire se încheia astfel:

M-am trezit într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, în ciripit de păsările din cireşul proaspăt înflorit din faţa blocului nostru recent renovat. M-am întins până ce mi-au trosnit oasele mele bătrâne de patruzeci şi trei de ani, după care, spălându-mă pe dinţi, am realizat ce se întâmplase în urmă cu o zi. Mă cuprinse un început de regret pentru cele ce făcusem, însă pe loc (în timp ce-mi clăteam gura) mi-am amintit de toţi acei ani de îndoieli şi incertitudini, despre cât de clar îmi devenise ce se întâmplase între mine şi Maria, despre cât de duplicitară fusese şi cum mă înşelase în văzul tuturor, în timp ce eu, prostul, crezusem în dragostea ei veche de douăzeci de ani. Şi despre cum ceea ce făcusem nu reprezenta decât unica soluţie logică. Maria era acum de câtăva vreme tranşată, fiartă şi transformată în pastă de carne amestecată cu fragmente de oase, distribuită apoi în pungi de plastic prin toate ghenele Bucureştiului. La cât de bine cunoşteam indolenţa concetăţenilor mei şi incompetenţa poliţiei, nu mă păştea niciun pericol. Viaţa este frumoasă, mi-am spus savurând ciripiturile vrăbiilor din cireş, apoi am privit cu un aer absent joaca virgulă câinilor vagabonzi pe care-i hrănisem aseară cu nişte bucăţele rămase din Maria, sperând în secret că vor pieri otrăviţi. Morţii cu morţii, viii cu viii, am decis – şi ce bine este să fii viu! Maria este moartă. Maria de fapt n-a existat niciodată. M-am bărbierit rapid şi m-am decis să o sun pe Elena, poate reuşim să prindem un film bun la Mall. Începea o nouă zi. Începeam o nouă viaţă.

Slab rău, am decis. În urmă cu douăzeci de ani scriam cu mult mai bine. Am scris un roman de dragoste pe la douăzeci de ani din care nu-mi mai amintesc decât titlul: Lisa, plus faptul că era format din trei părţi, avea foarte multă poezie în text, iar scrierea aceea îmi inducea o stare de sensibilitate cum numai un adolescent întârziat pe care nu l-a iubit nimeni niciodată poate simţi. Însă manuscrisul mi s-a pierdut în mutările succesive şi am rămas doar cu o vagă amintire a *acelei* stări.

De atunci, tot ce scriu sună ca nuca-n perete.

De bine de rău, însă, Mircea, editorul, îmi va înghiţi şi povestirea asta de acum. E şi cu dragoste, şi cu sex, şi cu horror, *se vinde*. N-am mai revăzut textul în vederea eliminărilor repetiţiilor sau a frazelor superflue. N-avea niciun rost. Cititorii revistei Vipuri şi Interlopi unde scriam la fiecare două săptămâni nu au gusturile îndeajuns de rafinate pentru a detecta sau pentru a-i deranja inadvertenţele de stil.

În schimb, am investigat numărul de semne ale povestirii: 26 711 fără spaţii, 32 280 cu tot cu spaţii. Contractul stipula că mă angajam să produc la fiecare două săptămâni un text de cel puţin 30 000 de semne, însă nu specifica dacă spaţiile erau incluse sau nu. Trebuie luate în considerare, am decis: ce text e ăla fără spaţii? Nu se mai înţelege nimic. Aş fi putut face un efort şi să mai "umflu" din text, de exemplu: cam expediasem faza în care o tranşam pe Maria cu flexul cumpărat chiar de ea de ziua mea, profitând de faptul că vecinii de deasupra îşi

dărâmau pereţii – însă n-avea niciun rost. De când povestirile mele îmi serveau în exclusivitate să trăiesc, mă detaşasem complet de ele. Erau un job ca oricare altul, pe care încercam să-l execut satisfăcător spre suficient şi nimic mai mult. Viaţa m-a învăţat că nu este bine să faci excese de zel. Aşa că am decis că oricum am depăşit planul cu cele 32 280 de semne cu tot cu spaţii, i l-am trimis lui Mircea prin e-mail, ştiind că, după ce-l va fi citit îmi va vărsa onorariul instantaneu prin internet banking, după care puteam trăi liniştit o săptămână, iar numai pe săptămâna ailaltă să încep să mă gândesc ce aş mai putea inventa pentru următorul număr scadent din VI. “Sper să-ţi placă. Aştept veşti.” se încheia e-mailul meu, ştiind că Mircea va şti să înlocuiască mental cuvântul “veşti” cu “plata”.

Apoi mi-am amintit că Elena era de gardă la morgă toată după-amiaza unde nu avea semnal pe mobil şi că probabil diseară va fi prea obosită pentru vreo activitate în comun. Mi-am înăbuşit o înjurătură. Dragostea mea pentru Elena era compusă dintr-o oarecare poftă trupească, manifestându-se în special când nu aveam de scris pentru VI, plus că îmi devenise – fără să ştie, desigur – sursă de inspiraţie, muză şi agent de difuzare. Treaba se petrecea cam aşa: îmi era sursă de inspiraţie cu toate istoriile ei de la Institutul Medico-Legal pe care mi le povestea în pat, după câte o partidă de sex din ce în ce mai puţin sălbatic. Îmi era muză pentru că apropierea ei îmi dădea aripi să mai inventez ceva pentru a ne asigura un trai liniştit, plimbările prin Malluri şi escapadele la câte un grătar pe Valea Prahovei, întrucât salariul ei de doctoriţă la IML unde nu se prea dădeau şpăgi nu reprezenta mare lucru. De asemenea, mărturisesc că mi se întâmpla să mă gândesc (şi) la ea când personajul meu principal, un notoriu criminal psihopat, tranşa în bucăţi, zdrobea de pereţii câte unei parcări subterane sau electrocuta câte o demoazelă. Şi, în fine, îmi era agent de difuzare pentru că făcea reclamă revistei VI tuturor colegilor sau personajelor cu care mai intra în contact, spunând şi fără lipsă de modestie că “în numărul cutare puteţi citi povestirea prietenului meu: Chepengul blestemat, Perforatorul de sfinctere, Deflorări fetide – sau altele” , iar aceştia le savurau pur şi simplu şi duceau vorba mai departe. Printr-o asemenea strategie de marketing promovată de partenerele autorilor rataţi care publicau acolo ajunsese VI la peste 500 000 exemplare vândute săptămânal, iar colaboratorii permanenţi (ca mine) să fie plătiţi dacă nu regeşte, măcar decent.

Aşa că m-am decis să serbez satisfacţia muncii împlinite printr-o mică partidă de alcool. Mi-am pus geaca şi adidaşii, am coborât cele câteva trepte de la intrare (stăteam la parter, ceea ce reducea considerabil riscul de a cădea beat pe scări) şi am parcurs cei 52 de metri care mă despărţeau de nonstopul cu vânzători antipatici de unde mă aprovizionam în caz de urgenţe. Am deschis uşa scârţâindă a nonstopului şi m-am trezit în braţe cu un boschetar gri bărbos, căruia tocmai îi făcuse vânt vânzătorul cel mai naşpa din cartier, ăla burduhănos, îmbrăcat în negru şi cu un mare lanţ din imitaţie de aur.

- Cară-tenpula mea moşule, că puţi!

… Chiar puţea rău, amestec de jeg, alcool şi vomă…

- Nu-ţi mai dau nimic pe datorie, tuzgura mă-tii!

- Pardon, a spus moşul boschetar.

Vorbea cu mine.

- N-ai cumva să-mi împrumuţi 5 euro?

Păi aveam. Plus că mi-am amintit dintr-un text al lui Ion Băieşu şi din faţa judecătoriei unde am divorţat ultima dată că dacă dai de pomană la cerşetori, creşte probabilitatea de a-ţi merge bine, ceea ce în cazul meu se traducea în a încasa 1 200 euro de la Mircea cât se poate de repede.

- Ia de-aici, moşule. 5 ai spus, nu?

- Să-ţi ajute Dumnezeu.

După care moşul, cu tenacitatea unui căine vagabond pe care încerci în zadar să ţi-l îndepărtezi din faţa scării ca să nu-ţi muşte copiii sau să-ţi latre noaptea, se întoarse spre vânzătorul care-i refuzase tranzacţia mai înainte şi-i spuse cam următoarele: opriţi-vă de-aici datoria, vă rog. Şi mai vreau una de juma´de litru.

După aceea, vânzătorul mă servi şi pe mine (o vodcă scumpă şi o C*ca-C*la; în prezenţa Elenei comutam pe vin roşu, însă acum eram de capul meu) şi-şi dădu manelele mai tare, pentru că terminase relaţiile cu clienţii prezenţi.

Moşul se evaporase, probabil în spatele buticului ca să topească butelcuţa pe care şi-o procurase din ajutorul meu dezinteresat.

Ieşind din magazin şi din zona manelelor, mi se nărăzi că virgulă cam asta eram şi eu: un manelist literar. Renunţasem la orice ambiţii şi scriam chestii de cea mai joasă speţă, care îmi făceau chiar şi mie să mi se întoarcă maţele pe dos. Îmi era silă de ce devenisem, însă oricum scriam sub pseudonim, iar faptul că unora chiar le plăceau textele mele îmi procura o minusculă, dar perversă, plăcere.

2. Moş Gogu

… Ajuns acasă, deflorez vodca însă nu reuşesc să procedez la fel şi cu propriul gâtlej, deoarece bate la uşă cineva. Poc poc poc poc. Deşi am sonerie. Deschid şi mă trezesc invadat de mirosul bărbos al boschetarului amestecat cu zumzet de manele de pe scară.

- Ce vrei-moşule? Încă 5 euro? Nu-ţi dau.

- Dumneata eşti Cristian-Mihail Teodorescu?

- Scrie pe uşă.

Râgâie şi spune iar: pardon.

- Nu ai poza pe uşă. Şi chiar dacă o aveai, puteai fi fratele lui geamăn.

- La revedere. Cară-te de aici.

- Sunt şansa vieţii tale.

- Chiar vorbeşti serios?

- Te pot convinge în numai 5 minute. Fac aceasta pentru a răscumpăra cei 5 euro. Convingerea ta. Restul costă mai mult, te previn.

Încep să mă obişnuiesc cu mirosul lui. Şi oricum trebuie să ard gazul în toată după-amiaza aceasta.

- Hai intră. Nu sta în uşă.

Are ceva în ochii ăia spălăciţi care contrastează vizibil cu înfăţişarea şi duhoarea.

- Ia un loc în spaţiu. Vrei să bei o vodcă?

După ce se aşează şi-şi potriveşte lângă scaun cu infinită precauţie un rucsac ponosit din fâş maro, priveşte cu un aer dubitativ sticla pe care abia am desfăcut-o.

- Absolut? Nu. Eu sunt adeptul teoriei relativităţii. O să-mi pun de-a mea. Ai un pahar?

Scormoneşte prin rucsac şi scoate un recipient din plastic cu o licoare al cărei nume se pierde în meandrele neantului. După ce se alimentează (hai noroc), îmi întinde mâna cu un aer familiar:

- Îmi pare bine. Eu sunt Gheorghe Marinescu. Gogu, pentru iniţiaţi. Ar trebui să mă fi cunoscut cândva. Dar asta-i altă poveste, într-o altă poveste.

- Mai ai 4 minute să mă convingi că eşti şansa vieţii mele.

- Dumneata scrii la o revistă de rahat, nu? Şi ţi-ai dori să fii, măcar pentru o clipă sau un secol, un scriitor veritabil. Aşa-i?

- Hai să zicem.

- Scrierile tale seamănă cu manelele. Sunt de prost gust, dar au priză la semicretinii care constituie majoritatea celor alfabetizaţi. Te citesc o jumătate de milion de ţoape şi cocalari.

- Cu semicretinii, ţoapele şi cocalarii sunt de acord, cu scrierile mele nu. Sunt convins că dacă aş avea mai mult timp sau mi-aş da mai multă silinţă să le cizelez, n-ar ieşi aşa proaste. Mai ai 3 minute.

- Scrierile dumitale sunt proaste în mod intrinsec. Îţi lipseşte fiorul artistic. L-ai pierdut acum vreo douăzeci de ani, când isprăveai adolescenţa târzie şi te lăsai dezvirginat de curva asta de realitate. De-atunci tot ce scrii e bun de aprins grătarul.

Trag un gât de vodcă cu C*ca-C*la, pentru că situaţia începe să mă intereseze. Moşul este probabil un cititor de VI, deşi acum începe să-mi fie clar că este în acelaşi timp vreun fost intelectual scăpătat şi internabil.

- Fizician. Ratat. Alcoolic, se recomandă cu o urmă de mândrie. O s-o vezi în *acea* poveste. În *acea* realitate. Dar hai să nu te iau prea tare din prima. Am tot ce-ţi trebuie ca să te poţi numi şi tu scriitor. Pentru o clipă sau un secol, depinde de tine.

- Te ascult. Mai ai două minute.

- Şi jumătate. Te-ai întrebat, probabil, de unde vine inspiraţia, fiorul ăsta artistic de care duci atâta lipsă. Aşa că nu te mai întreb şi eu. Îţi aduc doar răspunsul.

Scormoneşte prin rucsacul lui din fâş maro murdar de noroi.

- Ideile plutesc în aer, spunea cineva. Toţi v-aţi gândit cum inspiraţia este un fel de fluid, un eter care umple golul existenţial, un flux de neutrino care se află peste tot şi care interacţionează numai în anumite condiţii cu anumite conştiinţe. Eu chiar am demonstrat aceasta. Nu intru în detalii. Le-ai pricepe, dar n-are rost, după cum n-are rost să ştii care-i mecanismul de redare al unui CD ca să-ţi asculţi maneaua preferată.

Scoate din rucsac un laptop miniatural HP de ultimă generaţie (cred că valorează peste 3000 de euro) şi-l porneşte cu un aer expert.

- Fluctuaţiile vidului. Electricitatea atmosferică. Microplasme şi potenţiale Casimir. Sediul marii conştiinţe colective. Dacă vrei, corpul lui Dumnezeu. Păi, când ai priceput toate astea, îţi mai rămâne altceva decât să torni în tine? Hai să trăieşti.

Se alimentează. Mai scormoneşte prin rucsac scoţând un fel de pirostrii din care iese câte o sârmă terminată cu o mufă USB.

- Una pentru tine, una pentru mine. Pune-ţi-o pe cap. Ca la biserică, ai uitat? Sau n-ai fost? Vrei să te ajut?

Decid că nu risc nimic punându-mi acele pirostrii caraghioase la care visează şi Elena din când în când (cred că nici măcar mufa USB n-ar deranja-o).

- Hai că ai intuit despre ce este vorba. Am o modalitate de a concentra fluxurile de neutrino inspiraţionali în creierașul matale. Programul din calculator transmite către coroniţele acestea nişte modulaţii atent alese, care polarizează fluctuaţiile electromagnetice din jur. Se formează un fel de lentilă sau oglindă electromagnetică, folositoare pentru concentrarea fluxurilor inspiraţionale acolo unde trebuie. Cam între emisferele cerebrale ale dumitale.

- Şi coroniţa pe care v-aţi pus-o dumneavoastră la ce foloseşte?

- Nu mă lua cu dumneavoastră. Sunt Gogu. Pentru iniţiaţi. În momentul dirijării fluxurilor, va trebui să iau decizii rapide, cu mult mai iuţi decât îşi permit mâinile mele tremurânde să execute cu un mouse sau tastatură. Trebuie să ai grijă mare în special la început, atunci când trebuie realizată concentrarea de sarcină şi polarizarea vidului din jurul tău. După care procesul se autoîntreţine. Când vei începe să scrii literatură adevărată, vei vedea că, odată declanşat fiorul artistic, se menţine singur. Când nu-ţi vine, nu se întâmplă şi gata, oricât te-ai obosi. Este cam ca excitaţia sexuală masculină. Trebuie să ni se scoale pentru ca zeiţa inspiraţiei să catadicsească să se culce cu noi.

A trecut şi ultimul minut.

- Începem? întreb cu o urmă de nerăbdare.

- Nu încă, spune şi-şi aşează pirostria peste laptop, cu un gest măsurat. Îţi citez din Mica Sirenă a lui Walt Disney. Vrăjitoarea către Ariel: Ai uitat că totul se plăteşte pe lumea aceasta? Îţi ofer un preţ promoţional: 500 euro pentru trei zile de inspiraţie. Extremă.

Un escroc? gândesc. Dar mă decid să-i fac jocul.

- 200 euro, negociez.

- 400. Ultimul preţ. Restituibili în orice moment, dacă tu consideri că n-a funcţionat.

- O clipă.

Verific pe desktopul meu situaţia contului şi constat că în urmă cu cinci minute se operase tranzacţia prin care Mircea îmi virase banii pentru Maria cea tranşată în bucăţi, fiartă şi distribuită prin gunoaiele Bucureştiului. De asemenea, constat că în sertar mai aveam fix 400 euro care mă priveau cu aerul că exact pe moş Gogu îl aşteptau de ceva vreme.

- Bine, moş… Gogule. S-a făcut.

- Hai să-i dăm bătaie, atunci. Poate cu banii ăştia de la tine reuşesc să dezvolt şi sistemul wireless.

Conectează ambele pirostrii la porturile USB ale micului său laptop, după care porneşte un program cu o sumedenie de grafice 2D şi 3D, plus o fereastră în care tastează rapid instrucţiune după instrucţiune. Nimic spectaculos, doar că instrucţiunile sunt în limba română, cu diacritice: citeşte(54/789); reprezintă(8546) ca butelcuţă; concatenează(); concatenează(); şterge-o(2165); bărzăune_offset(); varză_barză_mazăre_viezure().

Şi aşa mai departe.

Încerc să simt ceva: o căldură între emisferele cerebrale? o ameţeală, un vertij, un leşin, o beţie? Universul prăbuşindu-se şi recompunându-se din cioburi rotitoare ca dintr-un caleidoscop? o presiune inexorabilă asupra tâmplelor? un sfredel rotindu-mi-se prin creier? o durere la nivel atomic? un fior orgasmatic generalizat?

Aiurea. Nimic din toate acestea. Inspiraţia este o doamnă finuţă. Nu se manifestă chiar aşa, cu una cu două.

- Păi treaba mea e cam gata, spune moş Gogu înşfăcând banii şi introducându-i-şi într-un portofel burduşit de carduri de credit. Acum nu-ţi rămâne decât să aştepţi încă vreun sfert de oră. Hai noroc!

- Văd că ai ceva posibilităţi financiare, spun cu ochii la portofelul lui. Cum de ai ajuns să cerşeşti în poarta magazinului?

- Sunt un tip econom. Orice câştig, oricât de mic ar fi el, îmi este binevenit. Plus că mai sondez lumea aceasta, aşa cum mă pricep şi eu.

După care se alimentează din nou cu vodcă (şi din nou); privirea i se tulbură şi decide că e vremea să facă puţină mişcare şi să-mi inspecteze locuinţa.

- Din păcate, tu nu te poţi mişca de lângă laptop, mă consemnează el.

Nu dispun de un apartament extrem de spaţios. Bloc de pe vremea lui Ceauşescu, construit imediat după cutremurul din ´77.

- Cam slăbuţă biblioteca, numai romane de duzină, aud de dincolo.

Şi rămân imobilizat cu pirostriile acelea caraghioase pe tâmple, unde simt un început de mâncărime.

- Ia-uite, se minunează moş Gogu pătruns în dormitor, ai oglindă pe tavan? Foloseşte?

- Da. Foloseşte. Aici mai durează?

- Un pic.

După ce mă eliberează, îmi spune: ai fix trei zile începând din acest moment. Plus minus trei secunde. Microplasma care s-a format în jurul encefalului tău are un timp de viaţă extrem de bine definit.

- Şi dacă mai vreau, cum facem?

- Vei şti să mă găseşti. Îţi trimit un e-mail în curând. Acum profită şi scrie. În absenţa vreunui alt subiect, încearcă să te povesteşti pe tine. Sună promiţător, ce zici: viaţa ta se află în vârful degetelor tale. Ai potenţial, zic eu, dacă scrii despre altceva decât violuri, cadavre tăiate cu fierăstrăul, morţi-vii şi alte oribilităţi.

3. A şaptea zi. Lisa

… Şi abia plecă bătrânul, uşa blocului se-nchide. Şi un zbucium mă cuprinde. Nu, Gogule, voi scrie despre tine pentru început. Mă aşez în faţa tastaturii şi elaborez dintr-o suflare o piesă de teatru. Moş Gogu, mai tânăr cu vreo douăzeci de ani şi cu vreo şapte hectolitri de alcool se întâlneşte cu foştii colegi de facultate. Descoperise fizica evenimentelor, aflase cum evoluţia lor putea fi anticipată de pisicile negre, realizase interfaţa între o pisică neagră şi un aparat premonitor; şi-i vânduse acest ansamblu celui care avea să devină preşedintele României. Acesta beneficiază, în consecinţă, de intuiţii neobişnuite care-i permit originale şi riscante manevre economice şi politice, cum ar fi de exemplu desfiinţarea impozitelor obligatorii şi instituirea impozitului benevol, într-un sistem de joc piramidal. România devine un paradis fiscal, apoi unul economic, iar la momentul în care se petrece piesa mea România se întinde din Ucraina până în Bavaria şi are peste o sută de milioane de locuitori. Şi toate acestea datorate numai pisicii negre interfaţate de Gogu.

“Când simţi că te apropii de groapa de gunoi a literaturii, caută-mă la groapa de gunoi a oraşului. Până atunci, fă cunoştinţă cu Elisabeth Schrödinger. Lisa – pentru iniţiaţi.” îmi scrie Gogu într-un e-mail, cu un fişier ataşat Lisa.scr. Acum, ştie toata lumea că trebuie să eviţi să descarci asemenea fişiere de tip screen saver. De obicei sunt viruşi. Numai că eu asimilez acest Lisa.scr, care se instalează singur şi după o oarecare inactivitate pricinuită de consumarea unui nou pahar de vodcă, pe ecran încep să se perinde pozele unei femei cumplit de frumoase. Pozele *acelei* femei, senzaţia *acelei* frumuseţi. Cristian-Mihail Teodorescu, un adolescent cam şui imobilizat în casă de o boală de piele în mijlocul verii, *a visat-o*. Mult.

Părul lung, arămiu, în şuviţe fine. Ochii albaştri-verzui, trişti şi învăluitori. O urmă de zâmbet. Un strop de plictis. Ovalul feţei perfect. Unele fotografii îi înfăţişează şi bustul, care-mi dă fiori, în altele este aşezată picior peste picior, iar picioarele acelea reprezintă chintesenţa Cosmosului în materie de aparat locomotor. O privesc în pozele succesive, îndrăgostindu-mă, dorindu-mi să mă transform în screen saver sau chiar într-un amărât de troian. Numai să ne aflăm împreună. Undeva. Oriunde. Şi în postura aceasta mă găseşte Elena, cu sticla goală alături şi sorbind-o cu nesaţ pe… Lisa. Schrödinger. Un nume de pisică.

- De unde ai pozele astea? mă ia la rost în timp ce-şi scoate sutienul.

- Mi le-a trimis un cunoscut. Un nene mai în vârstă, nu-l ştii.

- Chiar astăzi mi-a sosit un cadavru care seamănă leit cu tanti asta a ta de pe ecran. Un caz cu totul aparte.

Universul mi se prăbuşeşte. Aţi privit vreodată o gaură neagră drept în ochi?

- Mâine trebuie să vină o comisie de ceva deştepţi de pe la Academie să analizeze fenomenul. Corpul ei rămâne la 35 de grade, deşi o ţinem la frigider. Nu respiră, nu-i bate inima, nu are activitate cerebrală. Este moartă. Dar o moartă caldă.

- Vreau s-o văd. Putem merge acolo?

- Nu acum, scumpi. Mâine dimineaţă. Hai să facem dragoste. Fără prezervativ. Sunt în ziua a şaptea.

- Ba hai să mergem chiar acum. Am nevoie de inspiraţie.

Elena îşi încheie sutienul la loc, neascunzându-şi regretul. După care realizez că moş Gogu şi-a uitat pirostriile pe biroul meu şi le introduc în buzunarul trenciului înainte ca Elena să le observe.

Nu este prima dată când mă aflu la morga de la Institutul de Medicină Legală. Am mai fost cu diverse ocazii: cel mai adesea ca să o aştept pe Elena, dar uneori şi în vederea admirării căte unui cadavru cu ţeasta despicată cu toporul sau ciuruită cu ciocanul pneumatic.

Elena introduce un număr de cod şi reuşeşte să deblocheze uşa frigiderului, după care face să culiseze sertarul-pat.

- Poţi s-o atingi, să te convingi. Nu se ştie de ce a murit. Doar că a fost violată, însă alte urme de traumatisme n-are.

- Pot vorbi cu ea?

- Chiar te crezi în filmul acela? Încearcă.

Îmi apropii gura de buzele ei.

- Lisa… şoptesc, Lisa – te iubesc!

- Ai înnebunit, declară Elena.

- Da, spun, şi mă înfig direct în beregata Elenei, care se frânge cu un zgomot cam sec. La numărul de dăţi în care am descris acţiunea aceasta, n-avea cum să nu-mi iasă. Elena moare. Precum Maria alaltăieri. Şi probabil că va fi o moartă foarte rece.

După care aşez pirostriile lui moş Gogu. Una Lisei, una mie. Şi o sărut prelung pe Lisa cea caldă pe masa frigorifică. Mă urc şi eu pe masa rece şi iau în braţe trupul ei neasemuit. Simt o boare, un oftat? Îmi dau seama cum Lisa aduce cu Frumoasa din pădurea adormită, prinţesa Aurora a lui Disney. Preferata mea, dintre toate prinţesele filmelor pentru copii pe care le privesc adesea în scopul spălării creierului şi detectării unor trucuri uşurele de introdus în povestirile pentru VI. Aurora este de departe cea mai reuşită, pe locul doi în preferinţele mele situându-se mica sirenă Ariel, amândouă cu mult înaintea Cenuşeresei, Albei ca Zăpada sau a tuturor prinţeselor Barbie luate laolaltă. Doar că Aurora parcă nu are ochi albaştri. Trezirea Lisei la morgă seamănă destul de mult cu ce şi-au închipuit generaţii de băieţandri că ar fi trezirea prinţesei visurilor.

Ochii ei mă privesc, zâmbesc. *Ochii Lisei sunt prea grei când te oglindeşti în ei*. Îi observ şi o aluniţă cochetă pe obrazul stâng. Un grain de beauté, zic francezii. Lor le plac şi sânii cu pistrui.

- Să mergem, spune ea. Mi-a fost frig.

Se ridică de pe masă, goală şi nu mă pot dezlipi mental de sânii ei neverosimil de mari pentru o femeie atât de înaltă (cât mine). Sâni perfecţi (fără pistrui). Mi-e frig, spune ea şi atunci o dezbrac rapid pe Maria (sau Elena), sperând să i se potrivească Lisei cât de cât hainele celeilalte.

- Gata-gata? ne întreabă paznicul, prea beat sau prea ocupat de universul lui interior ca să mai observe vreo substituţie. Pot să sting lumina? Se vede că abia aşteaptă să tragă un pui de somn. Îi spun că este gata şi-i strecor 10 euro. Hai-să-trăiţi-sănătate.

- Iubitule, îmi spune Lisa pe drum, sper să nu te dezamăgesc prea tare. Sunt nebună, cu acte în regulă.

- Poţi fi oricum. Eşti Lisa. Eşti adevărată, de data aceasta.

Tot restul drumului îngână o muzică pe care n-o mai auzisem până atunci. Recunosc motive din Debussy, Bizet, Offenbach sau Mozart, însă nu le-am auzit niciodată puse cap la cap în felul acesta. Iar ceea ce se află între aceste motive muzicale cunoscute sunt acorduri care-mi dau fiori. Sau poate este vocea ei?

Ne oprim la Mallul prin care ieri parcă mă plimbam de mână cu Maria. Ce vrei să facem? întreabă Lisa. Vreau să-ţi cumperi haine. Astea de pe tine… nu ţi se potrivesc.

- Ai vreo preferinţă? mă întreabă.

- Orice-ţi doreşti. Nu te uita la preţ.

O las într-un magazin chic şi rătăcesc pe culoarul Mallului, în faţa magazinului, privind fetele din jur. Cele după care întorceam capul atunci când eram cu Maria, sau cu Elena, şi care dintr-o dată mi se par hidoase de-a dreptul.

Sunt chemat în cabină şi o admir pe Lisa îmbrăcată într-o superbă rochie albă. Nu chiar rochie de mireasă, dar nu departe de rochia cu care se merge – în principiu, o singură dată în viaţă – la Starea Civilă. Îi mai lipseste un buchet de flori. Şi-a pus şi pantofi cu tocuri foarte înalte. Mă face să mă simt copil în oglinda în care ne privim. Însă iau ţinuta ei ca pe o invitaţie.

- Vrei să fii soţia mea?

Lisa râde. Îşi îndoaie genunchii şi mă sărută. Când îi ating mâna, simt fiori electrici propagându-mi-se pe şira spinării. Hai acasă, mireasa mea.

4. A opta zi. Aventuri în Metarealitate

- …Nu pot face dragoste, spune Lisa odată ajunşi în apartamentul meu. Mă doare acolo. Hai să-mi povesteşti ceva.

- Dar îmi dai un sărut.

Dacă cineva citeşte vreodată rândurile acestea, vreau să ştiţi că acel sărut mi-a provocat mai multă plăcere decât toate partidele de sex de care am avut parte vreodată. Starea de beatitudine supremă. Un sărut pentru care a meritat să se nască specia umană. Lisa îmi promite încă un sărut, însă numai după ce îi spun o poveste frumoasă.

- Dacă vrei, îţi cânt în tot acest timp, spune Lisa şi reîncepe să îngâne melodiile acelea numai de ea ştiute. Mereu altele, mereu altfel.

- Hai să gândesc acum povestea, pentru tine, iubito. De exemplu, am citit tot felul de reportaje despre iminentul sfârşit al lumii, nemaivorbind de numeroasele filme apocaliptice la care am tot fost, cu sau fără voia mea. Dintre toate ipotezele enunţate, una mi-a atras atenţia în mod special: aceea că sistemul nostru solar – şi planeta noastră, bineînţeles – va intersecta linia mediană a Galaxiei în curând. Ei bine, hai să ne gândim ce semnificaţie ar putea avea linia asta mediană a Căii Lactee. De ce are Galaxia noastră forma unui disc plat? Înseamnă că în planul acela chiar se întâmplă ceva: de exemplu, fluctuaţiile sunt mult mai importante, ceea ce a permis expansiunea materiei în special de-a lungul acestui plan. Hai să zicem că lumea noastră intersectează această zonă şi – de exemplu – constanta lui Planck devine de trilioane de ori mai mare…

- Cine este constanta lui Planck? întreabă Lisa Schrödinger.

- Nu putem cunoaşte Universul infinit mic, asta ne spune constanta lui Planck. Parcă-l văd pe Dumnezeu în a şaptea zi odihnindu-se şi privind cum oamenii au crescut, s-au înmulţit, au început să se căsăpească voioşi, apoi să schimbe obiectele după chipul şi asemănarea lor. Nu este tocmai în regulă, în orice caz nu este tocmai ce şi-a dorit El. Aşa că Îl văd într-a opta zi a Creaţiei zicând: Iar, ca să nu Mă afle fiii şi fiicele oamenilor, atunci când vor căuta îndeaproape, vor găsi nedeterminarea. Atunci când vor căuta în depărtare, vor găsi că lumina este mult prea înceată pentru a afla Gândul meu.

- Şi a văzut Dumnezeu că este bine, spune Lisa. Spune mai departe. Îţi pregătesc sărutul celei de-a noua zi a Creaţiei. Ziua când oamenii au încetat să-L caute cu microscoapele acelea electronice sau atomice, sau cu telescoape spaţiale.

- Bun, zic eu, deci lumea noastră se trezeşte brusc într-o zonă de Univers în care nedeterminarea celei de-a opta zi este amplificată de aproape o infinitate de ori. Realitatea se schimbă complet, în sensul că mai multe Realităţi coexistă şi se execută salturi necontrolate dintr-una în cealaltă. De fapt, gândind situaţia la rece, noi ştim există mult prea multe Realităţi şi, în prezenţa incertitudinii de care vorbim, navigarea printre ele ar fi cumplită. Drept pentru care noi, autorii, vom institui următoarea regulă. Pentru ca una din aceste realităţi să coexiste cu celelalte, trebuie să fi existat germenii ei la un moment dat. Hai să facem o comparaţie simplă: Realitatea de până acum, cea în care ni se pare că existăm, este precum creşterea omogenă a unui cristal dintr-o topitură sau soluţie. Lumea de care vorbesc eu, cea unde fluctuaţiile încep să predomine, seamănă cu situaţia în care se cresc simultan o sută, o mie sau un miliard de cristalite. Nu pot fi infinit de multe. Pentru ca un astfel de cristalit să poată începe să se formeze, trebuie să existe un germen, o inomogenitate oarecare în soluţie sau topitură la un moment dat.

- Vreau şi eu un cristal frumos de la tine, spune Lisa împreunându-şi mâinile. Apoi reîncepe să cânte, încet şi neînchipuit.

- O să-l ai. Dacă ai puţină răbdare. Unele cristale cresc încet de tot. Acum, trebuie să aflăm ce reprezintă analogul acestor germeni pentru cristalitele de Realitate. Tot noi, autorii, vom postula că aceşti germeni de Realitate sunt reprezentaţi de micro-Realităţile care au fost imaginate la un moment dat. De tot ceea ce a fost scris, gândit, visat, pictat, sculptat sau ecranizat. Nu sunt chiar atât de multe. Nu toţi dintre miliardele de oameni care au trăit până în momentul de faţă au imaginat ceva viabil sau care să aibă impact asupra semenilor. Evident că – iarăşi, revenim la comparaţia cu cristalele – o operă imaginară de anvergură cum ar fi aceasta pe care o scriem noi, şi care ar trebui să aibă impact instantaneu asupra a şapte miliarde de oameni sau asimilabili lor, se va dezvolta într-un cristal mai extins şi mai dominant decât o operă izolată a unui obscur scriitoraş de literatură fantastică pe care nu-l va citi nici măcar bunică-sa.

- Şi Biblia? Chiar dacă ar fi fost iniţial o operă imaginară – sau măcar o parte a ei – tot acest imaginar devine parte din realitatea pe care o propunem noi acum.

- Hai să-i spunem Metarealitate. Toate miturile devin reale. Nu-i nemaipomenit? Tot ce şi-a imaginat la un moment dat omenirea, toate visurile, toate fantasmele devin posibile, echiprobabile, se vor realiza în mai mult decât minţile care le-au imaginat sau care le-au receptat. Vor coexista lumi în care zeii olimpieni hălăduie pe Pământ, cu lumi în care Invincibila Armada a Spaniei a câştigat războiul, cu lumi în care africanii au colonizat Europa, pentru că ei au descoperit mai repede fierul şi armele de foc, cu lumi în care Hitler a câştigat războiul, cu lumi în care Ceauşescu l-ar fi răsturnat pe Gorbaciov… Acum va trebui să ne imaginăm o poartă între aceste lumi. Iar altă poartă nu văd acum decât ochii tăi, Lisa.

- Am înţeles unde baţi. Mă priveşti în ochi şi-ţi pui o dorinţă. Şi ea se realizează. Vreau să mai ştii ceva, Cristian. De unde vine eu şi mai ales motivul pentru care mă aflu aici… toate acestea mă fac să ştiu dinainte ce se va întâmpla. Eu sunt cea care inspiră poveştile tale, în consecinţă le şi ghidează. Urmează-mă în povestea noastră, Cristian. Ai sărutul promis.

… De atâta fericire, aproape îmi pierd cunoştinţa, iar Lisa este nevoită să mă susţină şi aproape să mă ducă pe sus până în patul din dormitor, unde reuşeşte să mă reanimeze tot cu un sărut şi cu atingeri de sâni. Apoi ne aşezăm pe frunţi pirostriile lui moş Gogu, ne apucăm de mână culcaţi şi ne admirăm în oglinda din tavan. Ea îmbrăcată în rochia aceea de Stare Civilă, eu într-un tricou negru cu cap de mort.

- Ce este în partea cealaltă? întreabă ea privind în sus.

- Este doar o oglindă, îi spun cu răbdare. Un strat de argint depus pe sticlă.

- Dar cine sunt ei?

- Ei suntem noi.

- Ei spun că acolo este o altă lume.

O privesc în oglindă, apoi în realitate, îi admir din nou aluniţa de pe obrazul stâng.

- Lisa-iubito, îi spun cucerit de zâmbetul ei de sus, acolo nu este nimic.

- Atunci nici aici nu este nimic. Dormi, Cristian.

Stinge lumina şi năvăleşte asupra mea, asfixiindu-mă cu efluviile de fericire care-i ţâşnesc din toţi porii. O fericire electrică, magnetică, gravitaţională, cuantică şi relativistă. Probabil că Einstein ar înţelege ce vreau eu să spun acum. Nici nu ştiu când adorm, sufocat de ea, luat de vârtejul de fericire, zdrobit de stâncile de beţie absolută.

… În toiul nopţii, mă trezesc şi încep s-o mângâi. Lisa oftează, se înfiorează, apoi începe să plutească. Văd în penumbra încăperii luminată numai de felinarele de afară cum silueta ei albă de mireasă se îndreaptă uşor-uşor spre tavan, se contopeşte cu propria imagine din oglindă. Încerc să mă dezmeticesc, dorindu-mi să plutesc alături de ea şi în acelaşi timp să realizez ce se întâmplă. Lisa se desprinde, în cele din urmă, de tavan şi pluteşte uşor, aşezându-se alături de mine. Dormi, iubitule, spune şi iar mă sărută electro-magneto-relativist până când ameţesc de tot.

5. A noua zi. Ochii Lisei

… Dimineaţa mă strecor din pat, admirând-o cum doarme cu gura întredeschisă. Până şi lumina Soarelui este altfel de când a intrat Lisa în viaţa mea. Sau eu în lumea ei. Mă gândesc că o cafea de dimineaţă adusă la pat este cea mai potrivită dovadă de afecţiune. Cât timp se pregăteşte cafeaua, pornesc calculatorul şi o urmă de raţiune mă determină să aflu ce este cu Lisa şi de unde ar putea veni ea. Nu-mi vine altă idee decât să caut pe google.com Lisa, iar al treilea răspuns este Lisa = Laser Interferometer Space Antenna, un experiment dedicat studierii undelor gravitaţionale. Apoi, mai jos: Lisa = Light Induced Self Annihilation, însă nu apuc să citesc despre ce este vorba.

- Sunt Elisabeth Schrödinger şi nimic mai mult, o aud lângă umărul meu, apoi mă sărută pe obraz. Este complet dezbrăcată. Ai făcut cafea.

O urmăresc hipnotizat cum îşi toarnă cafea – vrei şi tu, nu? După care, admirând-o în lumina aurie constat că aluniţa aceea i se află de data aceasta pe obrazul drept? cum aşa? Şi brusc îmi amintesc visul, sau halucinaţia din timpul nopţii.

- Nimic mai simplu, spune Lisa. Am făcut schimb între noi. Sunt sora mea din oglindă. Din cealaltă Realitate. Şi eu te iubesc la fel de mult. Iar pe mine nu m-a violat nimeni. Sunt întreagă. Sunt a ta. Vreau cristalele promise.

… O ridic în braţe şi ne prăbuşim în pat, unde facem dragostea Metarealităţii mele. Din nou. *Şi din nou*. **Şi din nou**. ***Şi din nou***.

Probabil că am fi continuat tot astfel, dacă nu se auzea soneria. Întredeschid uşa şi o recunosc pe vecina de la etajul trei, care are o fată cam nasoală de vreo douăzeci de ani pe care încercase la un moment dat să mi-o plaseze, până când Maria aflase şi le păruise pe amândouă pe scara blocului.

- Domnul Teodorescu… nu vă supăraţi, la dumneavoastră merge cablul?

- Eu nu mă prea uit la televizor. Nu l-am mai pornit de câteva zile.

- Puteţi încerca, vă rog?

Nu mergea.

- Păcat. Vroiam să văd dacă s-a mai anunţat ceva cu doctoriţa aia asasinată şi cu moarta caldă care a dispărut din morgă.

- Sunaţi la cei de la cablu, încerc eu să fiu amabil, ca să nu-i trântesc direct uşa în nas.

- Nu merge nici telefonul. Nu am nici semnal la mobil. Dumneavoastră aveţi?

Verific.

- N-am. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta cu nimic. La revedere.

… Va trebui să fugim. Însă nu imediat. Deocamdată intenţionez să dau o fugă până la magazinaşul acela din colţ, să cumpăr câte ceva de mâncare. Lisa apare şi ea, îmbrăcată în nişte blugi ai Mariei care-i sunt foarte scurţi şi cu un tricou al meu cu Iron Maiden. Spune că nu vrea să mă lase singur, că fiecare minut petrecut împreună i se pare un nestemat extrem de preţios.

… Însă nu intră în magazinaş, mi se pare că se răzgândeşte în ultimul moment. Parcă ar fi văzut pe cineva de care se teme. Vânzătorul cel burduhănos şi naşpa, cu lanţul din imitaţie, mă serveşte în scârbă, ies fără să-l mai salut, apoi, împreună cu Lisa, ne mai plimbăm puţin pe marginea bulevardului, compătimind şoferii care conduc cu fălcile încleştate, bătrânii care se chinuie să traverseze strada înainte ca semaforul să treacă iarăşi pe culoarea roşie, biciclistul încolţit de o haită de câini vagabonzi, trei căruţe ale ţiganilor îndreptându-se alene dinspre un deceniu spre altul. Foarte multe ambulanţe.

- E bolnavă lumea aceasta, spune unul din noi, nu mai contează care.

- Este materialul prost. N-are cum să se întâmple vreodată ce presupui tu în Pisica Treişpe.

- Cântă-mi, Lisa.

Eu am fugit, Lisa. Am fugit în lumea ta. Aici este locul meu, între sânii tăi, între picioarele tale, este tot ce pot gândi în timp ce facem din nou dragoste.

De data aceasta, suntem întrerupţi de bătăi puternice în uşă.

- Deschideţi! Poliţia!

- Nu deschide, şopteşte Lisa. Se va întâmpla ceva, ce aşteptaţi cu toţii de o bucată de vreme. Uită-te în ochii mei.

Am transpirat brusc. Însă Lisa mă priveşte cu o dârzenie de zeiţă. Ochii Lisei.

Poc poc poc poc.

- Începe. Acum. Să nu-ţi fie frică, iubitule.

Un cutremur de 7,9 grade pe scara Richter, cu durata de 2 minute şi 46 secunde (voi afla a doua zi). Lisa mă stimulează să o penetrez în tot acest timp, ceea ce reuşesc, în ciuda sperieturii iniţiale. Nici măcar nu ne dăm seama când se termină cutremurul *lor*, prea ocupaţi să trăim cutremurul *nostru*.

… Poliţia s-a evaporat. Privesc pe fereastră câteva vile cam prăbuşite, lumea ieşită şi vociferând în stradă împotriva Guvernului, Preşedintelui şi a Institutului de Fizică a Pământului. Trebuie să fugim şi noi undeva, o anunţ pe Lisa.

- Nu va mai fi niciun cutremur, mă anunţă ea zâmbind.

- Nu. Dar vine poliţia. M-au găsit mai repede decât se obişnuieşte. Cel puţin faţă de ce se întâmplă în povestirile mele. Mergem la munte, iubito. Vom trăi liniştiţi, ne vom muta dintr-un hotel într-altul, iar dacă situaţia nu se clasează, fugim din ţară sau chiar din Realitatea aceasta. Totul este să nu-mi pierd inspiraţia. Sunt convins că povestirile mele vor avea din ce în ce mai multă căutare.

- Credeam că tot ce-ţi doreşti este să nu mă pierzi pe mine. Să nu ne pierzi pe noi. Şi cealaltă Lisa este acolo sus şi ne însoţeşte. Şi celelalte Lise din Metarealitate, la fel.

Prima ceartă mică? Îmi amintesc cum un electron în vecinătatea unei suprafeţe metalice creează ceea ce se numeşte o sarcină imagine, opusă ca semn, care-i însoţeşte mişcarea, ţinându-l atras de acea suprafaţă şi nelăsându-l să se îndepărteze. Îi spun Lisei această scurtă poveste care s-ar vrea să fie despre ea şi despre sora ei din cealaltă Realitate, îmi cer iertare în genunchi, îi sărut picioarele numind-o pe rând zeiţă, divinitate imaterială şi zână transcendentă. Ea se supune acestui joc, după care se declară de acord să părăsim Bucureştiul, cel puţin pentru o vreme.

6. Muntele ne-a cununat, lumea Lisei ne-a scăpat

- Însă eu conduc, spune Lisa.

Nu este o idee rea. În primul rând, se dovedeşte a fi o şoferiţă foarte îndemânatică. Se descurcă de minune în cele câteva intersecţii pe jumătate blocate de moloz. Este şi foarte norocoasă. Practic, prinde toate semafoarele pe verde până când iese din Bucureşti, exact ca personajul din povestirea Cutia de tablă, apoi – nu ştiu cum face – însă toţi se dau la o parte din calea noastră. Încetineşte fix atunci când trece de vreun aparat radar, în rest conduce avântat, nu cu foarte mare viteză, însă nici atât de lent cum cer indicatoarele de limitare.

Şi încă ceva. De când s-a instalat la volan, se pare că întregul automobil a căpătat câte ceva din vibraţiile ei, pentru că eu simt scaunul de sub mine, centura sau portiera ca fiind alcătuite din carne. Din carnea Lisei. Contactul cu maşina aceea seamănă destul de mult cu o îmbrăţişare permanentă a Lisei şi mă ameţeşte de plăcere. Lisa murmură un fel de romanţe franţuzeşti, triste şi sublime.

- Aici este bine? mă întreabă.

Un mic hotel de trei stele în Timişu de Sus, proaspăt dat în funcţiune destul de departe de şosea. Închiriem o cameră cu vedere în spatele hotelului, spre pârâul Timiş care se revarsă într-o cascadă susurândă. Miros de brazi, o privelişte de vis. Plecăm la plimbare prin pădurice, urcăm, iar apropierea Lisei îmi dă puteri impresionante. Ajunşi pe culme, privim unul dintre cele mai frumoase peisaje existente în ţara aceasta. Lisa se întinde cu faţa în sus, figura ei fericită este probabil motivul pentru care a avut loc Marea Explozie, formarea Galaxiei şi a sistemului nostru solar. Totul are un rost, îmi spun neîndrăznind s-o ating.

- Unii oameni de pe aici încă mai cred că munţii sunt nişte zeităţi, spune Lisa.

- Aminteşte-ţi ce scriai la vârsta de douăzeci de ani.

Un roman scrisesem. Un roman intitulat Lisa. Prima parte a romanului se întâmpla exact într-un spaţiu ca acesta. O poveste de dragoste cu Lisa cea nebună, care trăia singură în vârful muntelui.

- Munte, nu ştiu cum îţi zice, dar te iubim şi te conjurăm să ne cununi, spune Lisa. Iar Soarele ne va fi martor. Trebuie să-ţi aminteşti ce scria în cartea aceea. Cartea în care ne-am întâlnit prima dată. Acolo va trebui noi să fugim, Cristian.

Şi rătăcim pe muntele care ne-a cununat, amorţiţi de iubire, extaziaţi, până când soarele-martor dispare în spatele altui munte-zeu. Va trebui să rămânem aici, simt că ne va fi bine, spune Lisa. Seamănă cu locul pe care l-ai descris acum douăzeci şi trei de ani, când m-ai cunoscut prima dată. Şi cântă. Aduce a Pink Floyd ce cântă ea acum.

- Şi, oricum, în curând vom intra în zona constantei Planck de dimensiuni macroscopice, iar atunci vom putea emigra în oricare din Realităţile care ne convin, adaug extrem de convins. Sunt la fel de nebun ca tine, Lisa.

- Nu fi sigur. Există o infinitate de nebunii. Normalitatea este numai una dintre ele. Noi, nebunii, trăim în Metarealitate, însă până acum n-a spus-o nimeni.

Apoi cântă: “Ochii Lisei sunt oglinzi amare / adânci dovezi ale uitării / sunt adâncimi / sunt spuma înstelată-a mării / triste-începuturi fără de hotare.” Aşa era Lisa acum douăzeci şi trei de ani.

- Ţi-ai amintit, Cristian? Şi cum mai eram?

- Îmi amintesc. Nebună erai. Dar nu ca acum. Altfel de nebunie. Eu eram un cântăreţ fără succes, care ajungea în creierii munţilor în urma unui război al găştilor semi-interlope declanşat de un concert terminat cu huiduieli; după care fugeam ca să nu fiu prins de creditori, organizaţi de “porcul de Krummach”. Acolo te găseam pe tine, trăiai sălbatică pe nişte pajişti. Ziua nu emiteai nimic raţional, noaptea însă materializai o altă lume, fantastică, în care mă ţineai prizonier. Evident că de fiecare dată – în fiecare zi – aflam câte altceva despre tine de la o bătrână care te îngrijea şi te adăpostea. Informaţii contradictorii, cu o logică labirintică, precum în Castelul lui Kafka. Şi care erau în primul rând infirmate de cele ce se întâmplau nopţile cu noi. Foarte multă poezie în nopţile acelea, Lisa. La un moment dat, povestea este numai în versuri. Reuşesc să te iau cu mine de acolo şi se dovedeşte că ai capacităţi telepatice ieşite din comun; în particular, eşti capabilă să induci o stare de beatitudine unei întregi săli de concert. În consecinţă, avem, într-o primă perioadă, un succes fenomenal la public. Însă eu te agasez încercând să înţeleg prea multe lucruri despre tine, drept care mă orbeşti, declanşezi un mare fiasco şi mă abandonezi în huiduielile publicului care mă şi cafteşte bine. Destul de urât din partea ta, nu meritai să scriu aşa ceva despre tine. Te măriţi cu duşmanul meu de moarte, un grăsan împuţit pe nume Krummach care mai străbate şi alte povestiri ale mele când şi când, dacă-i dau voie. Iar eu ajung un cerşetor orb. Ochii Lisei sunt imenşi / Nu au suflet, dar sunt denşi. Şi aceasta era prima parte. Lisa.

Lisa îmi cântă. Din nou. Altceva. Altfel.

Mâncăm la restaurant cea mai bună friptură din lume, după care ne reluăm iubirea în camera cu fereastra deschisă spre susurul pârâului. Dar să ştii că astăzi nu scapi până nu mai faci o poveste, spune ea. Ai primit destul, ţi-am readus în minte romanul adolescenţei – e rândul tău să-mi oferi ceva.

Pornesc laptopul. Însă îmi consult întâi poşta electronică.

“Maestre, inspiraţia îţi expiră mâine. Ştii unde să mă găseşti. Şi ai tot timpul până atunci să scoţi un card de credit pe contul tău şi numele meu. Gogu”

- Mâine trebuie să ne întoarcem la Bucureşti. Lângă Bucureşti, spun închizând laptopul.

- De ce?

- Este o poveste nu tocmai plăcută. Trebuie neapărat să-l caut pe nea Gogu. Omul care mi-a vândut inspiraţia.

- Mă ai pe mine, spune Lisa. Este tristă. Oricum, ştiu că nu-ţi pot schimba hotărârea în vreun fel. Ştiu prea bine cine este nea Gogu şi te voi duce la el. Dar nu vei avea timp să-i oferi ce-ţi cere.

- Îi mai dau 500 de euro, spun eu. Îmi va mai lăsa încă trei-patru zile. Oricum, voi trimite la revistă şi povestea cu Pisica neagră, şi cea cu Metarealitatea săptămâna asta. Dacă scriu o

povestire pe zi, oricum este rentabil. Nea Gogu poate să-mi închirieze inspiraţia şi la preţ triplu. Mircea spunea că mă susţine să public un volum la editura lor. Dacă reuşesc să scriu în ritmul ăsta, aş publica destul de curând un volum bun, nu unul de maculatură, de care am scris înainte de a intra în Lumea Lisei.

- Cu toată dubla ta calitate de autor şi personaj principal, nu vei şti niciodată ce se va întâmpla cu tine în momentul imediat următor. Spune Lisa. Eu sunt muza, eu sunt Alfa şi Omega, cu mine începe şi se sfârşeşte lumea aceasta. Am ştiut şi voi şti tot ce se întâmplă dinainte. Sunt vrăjitoarea şi zeiţa, sunt soţia şi prostituata, sunt mama, fiica şi bunica, sunt aerul pe care-l respiri şi vinul pe care-l bei. Dacă vrei să scapi de mine, să ieşi din mine, te vei prăvăli în abisurile necunoaşterii, nesimţirii şi neprivirii.

- Iubeşte-mă, îmi mai spune cu lacrimi în ochi.

Plânge în timp ce facem dragoste. Plânge şi se agaţă cu disperare. Se rostogoleşte peste mine şi începe să execute mişcările din ce în ce mai ample, mai puternice, părând că-şi doreşte să mă îngroape acolo, lângă pârâu. Nu mă pot împotrivi în niciun fel; iar ea continuă, aproape cu răutate, până când totul se întunecă în jurul meu.

- Ar trebui să te omor, îmi susură în ureche. Povestea mea se va sfârşi, oricum. A ta, însă, nu. Nefericitule.

7. A zecea zi. Hai la groapa de gunoi

… Conduce tăcută, fără vreo vorbă, *fără să-mi cânte*, până la intrarea în Bucureşti, după care intră pe şoseaua de centură, care în mod miraculos nu mai este dominată de camioane mari, ca de obicei. Vom ajunge repede, spune în cele din urmă. Nu lichidasem camera de hotel de la munte; urma să ne întoarcem imediat ce terminam afacerile cu nea Gogu.

L-am visat pe nea Gogu. Avea coarne şi copite. Şi era îmbrăcat în frac. Îmi spunea ceva de genul: eşti din nou ca *atunci*, în plus ţi-am adus-o şi pe Lisa în Realitatea ta: după ce iei premiul Nobel pentru literatură te rog să-mi verşi jumătate din sumă.

- Nu ţi-e frică? întreabă Lisa cu ochii la peisajul oribil din apropierea comunei Glina. Este un fel de sfârşitul lumii pe aici.

- Ştiu să mă bat, îi răspund. Şi am şi o armă la mine. Un revolver scăpat de comisarul din povestirea de acum două luni în momentul în care l-au înhăţat vârcolacii.

Oprim la marginea gropii de gunoi, aproape de ghereta unui paznic inexistent la ora aceea, dar probabil existent la anumite ore, dat fiind numărul şi aspectul prosper al câinilor vagabonzi. Vino după mine, spune Lisa-mireasa, călcând hotărâtă, cu pantofii ei cu toc, ocolind câteva dealuri de gunoaie. Merge repede, încât abia mă pot ţine după ea fără să alerg.

Şi atunci fac greşeala Realităţii mele. Aceea de a nu-i spune Lisei ce aveam de gând. (Oricum, ştie – nu?) Are dreptate: cu ea, zeiţa lumii de fericire în care sunt prizonier, la ce mi-ar mai trebui inspiraţia de la nea Gogu? Eu pot fi fericit şi dacă scriu texte proaste pentru VI, numai s-o am pe Lisa alături. Singurul lucru pe care vreau să-l evit este să existe pe piaţă la un moment dat prea mulţi "clienţi" de-ai lui nea Gogu. Pentru că atunci aş fi concediat din calitatea de colaborator permanent la VI şi ar trebui fie să murim de foame, fie să fac vreo

meserie scârboasă, cum ar fi acelea de cercetător, profesor la universitate sau maestru de lumini pe la vreo echipă de zgomote. Îmi amintesc însă mult prea bine portofelul burduşit de carduri al lui nea Gogu. Având în vedere ultima lui solicitare, rezultă că fiecare card din acel portofel i-a fost emis de câte cineva în schimbul talentului sau inspiraţiei. Dacă încep prea mulţi să scrie bine, nu ne va fi deloc bine nouă, Lisa, mireasa mea. Nea Gogu trebuie să înceteze să existe.

Îl găsim dezbrăcat la bustul gol, spălându-şi cămaşa, lângă o căbănuţă din lemn pe care se ridică o antenă parabolică de proporţii inimaginabile. Îl salutăm.

- Scuze, spune el, dar trebuie să mai primenesc şi eu din când în când. Tocmai am recitit istoria noastră de la început şi am constatat că miroseam urât. Ţi-a făcut vreo surpriză? o întreabă pe Lisa făcând semn către mine.

- Multe, spune ea. Nu este ce-am crezut nici eu, nici tu. Mie mi se pare că ar fi cu mult mai bun.

- Nea Gogule, încep, n-am avut timp să mă ocup de cardul matale. Dar rezolv chestiunea asta cât de curând. Deocamdată, îţi mai las 500 euro. Câte zile îmi mai dai?

- Niciuna. Lisa ştie de ce.

- Explică-mi, te rog, îi spun cu dinţii strânşi, apucându-mi revolverul în buzunar.

Moş Gogu priveşte în sus.

- Frumoasă vreme. Cum a fost la munte?

- Mult soare, răspunde Lisa.

- Soare este peste tot, spune nea Gogu. Puţini însă ştiu să-l concentreze, să-l focalizeze, să aprindă până şi o mână de vreascuri, dacă nu o centrală termonucleară. Am o întrebare pentru voi. Dacă învеţi o maimuţă să folosească o lentilă sau o oglindă concavă pentru a concentra razele solare şi a face focul, se va întâmpla ceva cu tribul ei? Va evolua în vreun fel? Nu imediat, dar măcar în zece mii de ani.

- Interesant subiect de povestire, spun. Mulţumesc, nea Gogule. Cred că ar fi fost un prolog destul de interesant pentru Odiseea Spaţială 2001.

- Poţi să-mi înapoiezi pirostriile? Le-am uitat la tine. Ţin foarte mult la ele. Le-am subtilizat de la o biserică, unde popa venise beat la slujbă şi s-a prăbuşit în timp ce se cânta Isaia dănţuieşte. Mi-a plăcut ideea şi le-am furat.

I le dau, cu o urmă de regret, urmărit fiind de Ochii Lisei.

Nea Gogu îşi întinde cămaşa, dispare în căbănuţă şi se întoarce cu laptopul lui miniatural.

- Dacă tot aţi bătut drumul ăsta până la mine, vreau să vă omenesc cu ceva. Am senzaţia că nu avem aceleaşi gusturi în materie de vodcă. O să vă servesc ceva informaţii. Cum s-a simţit cutremurul la voi?

Privesc peste umărul lui şi văd pe ecran un anunţ care mă lasă perplex: 1258 networks in range. Aici, la groapa de gunoi? Când acasă nimic nu mai avea vreun fel de semnal cu jumătate de oră înainte de cutremur? Moş Gogu îmi intuieşte starea de intrigare:

- De obicei sunt numai câteva sute de reţele. Dar, când este şi Lisa pe aici, numărul lor creşte de câteva ori. Unora în prezenţa ei le dispare chiar şi semnalul pe telefonul mobil, mie însă mi se amplifică tot ce înseamnă radiaţie electromagnetică în jur. Ai văzut că şi Soarele este altfel în prezenţa Lisei, nu? Oricum, revenind la reţele, eu nu folosesc decât cele mai de încredere instituţii ale poporului român: Armata şi Biserica Ortodoxă. Uite, acum mă conectez pe reţeaua Bisericii.

Lisa mă apucă de braţ.

- Vreau numai să intru pe câteva servere ale Poliţiei şi să văd cam care este situaţia cu urmărirea ta pentru moartea Elenei, Mariei şi a celorlalte. Nu, spune el după vreun minut. Pare să nu fie niciun necaz. Vei emigra curând în altă Realitate. Din cauza aceasta nu-ţi mai dau nicio zi.

- Povestea noastră a început în ziua a şaptea, ziua a opta ne-a adus nedeterminarea şi Metarealitatea, ziua a noua sărutul, dragostea şi amintirea. Ce se va întâmpla în ziua a zecea? întreabă Lisa. Dacă tot eşti pe reţeaua Bisericii, n-ar fi rău să încerci să afli asta pentru noi.

- Anihilarea, domnişoară Schrödinger. Aşa cum a păţit şi pisica străbunicului dumitale. Îmi pare rău că trebuie s-o afli de la mine, însă domnul autor şi personaj principal, aici de faţă, nu mai este în toate minţile.

- Ai încurcat-o, nea Gogule, spun. Mă smulg din strânsoarea Lisei şi golesc încărcătorul revolverului în burta lui lăsată. Sângele maroniu izbucneşte. Moş Gogu se prăbuşeşte cu faţa în sus, cu un zâmbet chinuit, dar sincer.

- Mi-ai făcut un mare bine… aveam cancer la ficat în faza terminală… Îţi doresc mediocritate plăcută.

- *Aşa i-a fost scris*, spune Lisa, apoi mă pălmuieşte.

- Asta pentru că nu mi-ai spus nimic înainte.

Din nou.

- Asta pentru că vrei să fii un povestitor slab cu mine alături. Trebuie să-ţi dai seama că aşa ceva nu este posibil. Mai bine te omor.

Apoi zâmbeşte.

- Eu tot te iubesc. Hai înapoi la muntele şi la soarele nostru.

8. Tot a zecea zi. Lumea fără nea Gogu

… Ne ţin calea cinci indivizi fioroşi şi cu priviri cam distructive, în frunte cu vânzătorul mătăhălos de la buticul din colţul blocului meu, doi albinoşi gemeni plini de muşchi, un tip cu

o mutră de asiatic şi un uriaş teuton roşcat, pistruiat şi cu fundul foarte mare. Lisa îmi strânge mâna şi încercăm să fugim ocolind un morman de gunoaie, însă ei se despart în două grupuri, iar vânzătorul cel ţigănos împreună cu teutonul ne ies în faţă, în timp ce albinoşii şi asiaticul ne taie retragerea din spate. Mă văd capturat şi imobilizat de teutonul acela care cred că este de vreo trei ori mai greu decât mine. Asiaticul şi gemenii o doboară pe Lisa, care se zbate cu ceva mai multă energie decât mine. Strigă până când unul improvizează un căluş dintr-o cârpă murdară.

- Bă-umfla-te-aş, îmi spune vânzătorul, am o vorbă cu tine.

Mă pocneşte. Nu prea tare. Nu vrea să cad în nesimţire. Are o vorbă cu mine.

- De cepula mea ai scris că lanţu´ ăsta e din imitaţie? E din aur curat. N-o să aibă neam de neamu´ tău bani să cumpere aşa un lanţ.

Îmi trage picioare în burtă. Doare rău. Îmi vine să mă uşurez în timp ce văd cum ceilalţi trei încep s-o dezbrace pe Lisa.

- Legaţi-l, decide vânzătorul, iar teutonul slobozeşte un hohot cretin. Simţind strânsoarea lui slăbind, încerc să mă eliberez, însă braţele lui devin de oţel. Mă ridică şi mă trânteşte de pământ, coastele îmi trosnesc, iar durerea mă împiedică să mă ridic.

Între timp, ceilalţi trei au dezbrăcat-o complet pe Lisa, o imobilizează. Asiaticul i se aşează pe piept, cu genunchii pe braţele ei, albinoşii îi depărtează picioarele, iar vânzătorul se descheie la pantaloni şi o pătrunde cu bărbăţia lui scurtă şi butucănoasă. Asist, legat de braţe şi picioare cu sârmă intrându-mi în carne, la schimbarea de rol. Izbucnesc în plâns. Vânzătorul ia locul unuia din albinoşi, în timp ce acesta se pregăteşte printr-o scurtă masturbare. Lisa este violată pe rând de cei doi albinoşi, apoi de asiatic. La acesta din urmă actul durează neverosimil de mult, atât de mult încât ceilalţi o eliberează pe Lisa, care rămâne gemând uşor sub povara asiaticului. Încerc o ultimă zbatere zadarnică.

- Stai cuminte, Gogule, îmi spune cavalerul teuton şi-mi trage un dos de palmă care-mi zboară doi dinţi.

- Hai, Micuţule, e rândul tău, spune vânzătorul. Am io grijă de scriitoraş.

Iar Micuţu se năpusteşte icnind asupra Lisei, încercând s-o muşte cu dinţii lui gri de sânii dumnezeieşti.

- Uşor, Micuţule. Nu trebuie să-i facem… cum le spune… *traumatisme*.

- Altfel povestea nu se mai închide ca lumea, filozofează unul din albinoşi care şi-a aprins o ţigară. Ştii ce urmează, Gogule, nu? mă întreabă.

Lisa mă priveşte. Intens. În ochi. Pe unde-i ieşirea? Îmi pierd cunoştinţa.

9. Ziua a unsprezecea. Şi următoarele. Şi următoarele

Mă trezii într-un şanţ, cu trei curve în treninguri mov aplecate asupra mea. Gurile le puţeau îngrozitor:

- Uită-te la ăsta – spuse una – cică-i scriitor.

Vrusei să aflu ce s-a întâmplat cu Lisa. Fetele astea trebuiau să ştie multe. Tot ce voi mai scrie de acum încolo va suna precum nuca-n perete.

- O caut pe prietena mea, le anunţai.

- Cum arată?

- E frumoasă.

Izbucniră în râs. Şi tot atunci realizai cu stupoare că n-o voi putea descrie niciodată cuiva pe Lisa. Şi tot atunci realizai cu surprindere că mai încolo în şanţ se afla geanta mea de laptop. Cerui uneia din cele trei prostituate să-mi aducă geanta şi pornii laptopul, să le arăt ecranul cu Lisa.

Mobilul mă anunţă că mi-a sosit un SMS. Elena: Scumpi, te fac un mall diseară? Dacă vrei amor, să ştii că sunt în ziua 11.

De pe ecranul laptopului mă privea un cap de mort. Cu ochi goi. Dar gura lui te anunţa rânjind: *System definitely corrupted. I´m dead and immured*.

Fetele chicotiră.

- Auzi, domnu´, hai odată. Uită-te bine la noi. Douăj´de euroi.

- La groapa de gunoi. Cu toate trei, dacă vrei.

- N-am bani la mine. Căraţi-vă.

Mă ridicai împleticindu-mă, parcă o mie de săgeţi îmi străbăteau tot corpul. Ajunsei, pe şapte cărări, pe marginea şoselei de centură şi începui să fac autostopul aruncându-mă în faţa camioanelor. Nu după mult timp, reuşii să opresc în vânturile mecanice de rigoare un trailer cu număr de Vaslui.

- Fututencursătefut, spuse şoferul în loc de salut. Unde mergi, bă panaramă?

- Oriunde. La orice barieră.

- Pune-ţi centuranpulamea.

Auzeam Vocea Lisei, auzeam Ochii Lisei murmurând: Am o veste foarte tristă pentru tine, drag popor. Realitatea-i pesimistă; şi, de fapt, ea nu există. Ziua bună tuturor.

Priveam soarele apunând peste tristul peisaj al suburbiilor Bucureştiului postindustrial. Câmpia era plină de diverse deşeuri din plastic, moloz şi veceuri. Un soare roşu, enorm. Lumina violacee fiind fondul pentru schele neterminate, fabrici ruginite, coşuri dărâmate şi ceva stâlpi de înaltă tensiune. Trailerul alerga mâncând pământul, zgâlţâindu-se din rărunchi la fiecare denivelare a şoselei de centură, în timp ce şoferul conducea concentrat, schimbând vitezele, făcând abstracţie de mine.

La un moment dat, învârte butoanele radioului, căutând un nou post. Un simulacru mişţocăresc de muzică populară răzbate în cabină.

Foaie verde polipropilen

Maistrul e oligofren.

Foaie de poliamidă

Viaţa este insipidă

Iar povestea ta – stupidă.

- Am ajuns, Gogule. Dă-te josînpu lamea.